

EL MAGAZÍN

Divendres, 21 de febrer de 2020

MÚSICA

El disc amb què Kitsch va canviar de registre celebra el 25è aniversari

ECONOMIA

L'FMI constata que la reforma laboral del PP va crear ocupació però més precària

TECNOLOGIA

El retorn de la versió més clàssica de les primeres consoles de videojocs

ALBERT LLIMÓS

GEMMA PASQUAL

“No abandonaré la literatura juvenil”

ENTREVISTA

GEMMA PASQUAL

“En segons quin segle, quin any o quin país, la dona no era ni persona”

“Sense ser aventurera he viscut com s’ha de viure: o sigui, perillosament.” Aquesta frase de Mercè Rodoreda inspira el títol que ha triat l’escriptora Gemma Pasqual en el que es pot considerar el seu bateig en la literatura per a adults. Pasqual ja té una reconeguda trajectòria com a autora de llibres infantils i juvenils. A ‘Viure perillosament’ hi ha escrit 15 contes protagonitzats per dones –escriptores o artistes– ja mortes. Com un homenatge.

**Text: Natàlia Peix
Fotografia: Albert Llimós**

Què les uneix, a les 15 dones a les quals dedica un conte a cadascuna a *Viure perillosament*?

Que no s’han rendit. Que ens han ensenyat a viure encara que sigui perillosament.

En l’època actual les definiríem com a feministes?

Sí. Moltes d’elles no ho sabien. Defensaven els seus drets, però com a dona i com a persona, perquè en segons quin segle, quin any o quin país, no eres ni persona. N’hi havia algunes com Emília Pardo Bazán que ja ho sabien i volien que els fessin cas, però moltes altres simplement sobrevivien.

En tot cas, sí que són conscients que no hi ha igualtat entre dones i homes...

I tant. Quan veus la seva vida te n’adones. Es veuen obligades a viure separades dels seus marits perquè unir-se a un home era com perdre la seva identitat i les veus com pateixen. Elles diuen, per exemple, que si haguessin nascut com a homes ho haguessin tingut més fàcil. Algunes, com Caterina Albert, es posen noms d’homes per publicar, en el seu cas Víctor Català.

Els contes parteixen de fets reals, en alguns casos poc coneguts. Ha requerit una tasca important de documentació?

La veritat és que sí. La documentació ha estat extensa però m’ho he passat molt bé. Escodrintant i buscant en la vida d’aquestes autores. He volgut allunyar-me de l’anècdota més coneguda, i buscar l’anècdota per fer literatura, ja que no totes valen.

I a partir de l’anècdota verídica i docu-

mentada com ha desenvolupat els contes? Hi ha varietat d’estils en els relats: cartes, contes seqüencials, d’altres que tenen el-ipsis temporals.

Jo també ho he volgut fer de forma perillosa i sentir-me lliure a l’hora d’escriure. I el que he fet és rellegir gairebé tota la seva obra, tot i que en algun cas costava perquè moltes no estaven reeditades i s’havien d’anar a buscar en llibreries de vell. I llavors escriure-ho a la seva manera. És agosarat però he utilitzat elements com ho feien elles. Per exemple, amb Víctor Català, he utilitzat sinònims de l’Empordà que utilitzava ella.

Ha volgut també reivindicar la seva obra? Pràcticament totes són escriptores.

Absolutament. No és un cànon. Són les que m’agraden. Segurament en falten. El criteri era que feia temps que estaven mortes, excepte en el cas de Maria Aurèlia Capmany, que no m’hi vaig poder resistir perquè la seva història amb l’Espriu era molt xula. Volia introduir Maria Mercè Marçal, però al final apareix en el conte inicial, *La dona de sal*.

D’on surt el llibre?

Va sorgir a partir d’una conversa amb la Núria Cadenes, que som amigues. Fem sopars i parlem de literatura. Conversàvem sobre Mercè Rodoreda, en parlàvem com si fos allà, de la seva història amb l’Andreu Nin, de si era veritat o no. Llavors la Núria em va preguntar: “Per què no fas un llibre sobre la Rodoreda?” Jo vaig contestar que no, que no n’era especialista. Però m’agraden els reptes, i vaig escriure un conte de la seva història amb el Nin -que *se non è vero è ben trovato*, perquè en parlen la Marta Pesarrodona o l’Anna Murià. I em va agradar tant que vaig escodrintar en

Gemma Pasqual, a l'esquerra, ha escrit un llibre de contes protagonitzats per dones i escriptores que han passat a la història com – d'esquerra a dreta i de dalt a baix– Aurora Bertrana, Caterina Albert, M. Aurèlia Capmany, Mercè Rodoreda, Rosa Parks i Virginia Woolf

“Al País Valencià tenim molts bons escriptors però no estem visibilitzats. Han estat molts anys del PP anant contra la cultura catalana i en general”

violació en grup a una dona negra, Recy Taylor. Què va passar?

És curiós que una història que ens ve de tant lluny sigui tan d'actualitat ara. Ella no es vol aixecar de la cadira no només perquè és negra, sinó també perquè és dona. Et poses a la seva pell i ho entens perfectament. Va ser una dona molt valenta, una gran lluitadora pels drets humans i pels drets dels afroamericans, va ser molt interessant investigar-ho. Per fer el conte vaig aprofitar textos de la Tony Morrison i autores afroamericanes.

En aquest cas, els violadors no van tenir cap càstig. Ara la justícia actua, però hi ha debat sobre els tipus penals i les condemnes. Com ho veu?

Tenim una justícia antiga. No crec en la justícia perquè tenim presos polítics per exemple per reclamar llibertat. En el cas de la manada de Pamplona veus les penes que van rebre i et preguntes què passa. Per mi està clar: no és no. I si hi ha un silenci també és no.

Abans feia referència a la relació entre Maria Aurèlia Capmany i Salvador Espriu. Ella l'admira però no s'arronsa quan ell li fa observacions per una obra guanyadora del premi que li atorguen.

Ella també era molt valenta. Va guanyar el premi Joan Martorell amb la novel·la *El cel no és transparent* amb el vot en contra d'Espriu, que formava part del jurat. Ell es va oferir a ajudar-la per millorar l'obra. Ella volia aprendre, admirava Espriu, que li fa observacions que a vegades la molesten. Però ella no s'arronsa, i li acaba dient que el tractarà de tu, cosa que no feia ningú.

Quina és la història d'Isabel de Villena, la primera escriptora amb nom conegut de la literatura valenciana?

Va costar molt trobar-ne informació. Sembla que Isabel de Villena va escriure *Vita Christi* per enfrontar-la a *Espill*, de Jaume Roig. Van coincidir al mateix convent, ell de metge i administrador, ella d'abadessa. Però *Vita Christi* no m'atreia, i en canvi m'agradava més *Espill* –que en realitat és molt masculista–, i no veia la manera d'escriure una història de dones. La vaig trobar, finalment, investigant per què hi havia tantes dones monges. A les famílies, l'hereu rebia l'herència i la noia es feia monja, era una oportunitat d'estudiar, de saber música.

Vostè és la vicepresidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Per on passa ara la literatura catalana al País Valencià?

Tenim molts bons escriptors però no estem visibilitzats. Han estat molts anys de governs del PP que anaven en contra de la cultura catalana i de la cultura en general. Ara tenim una possibilitat de transformar-ho. Ens costa situar l'escriptor i sobretot la memòria literària. Hem de reivindicar els autors de sempre com Fuster, Estellés...

Aquest llibre és el seu bateig en literatura per a adults. S'hi quedarà, en aquest registre? Perquè vostè és molt coneguda per la literatura juvenil...

No abandonaré la literatura juvenil. Però el públic adult també m'agrada i farem alguna altra cosa, segur.

vides d'altres autores de les quals ja coneixia anècdotes.

D'aquesta relació entre Mercè Rodoreda i Andreu Nin n'hi hauria constància en una carta. Al conte també apareix el marit de Rodoreda, de qui ella diu: “Tothom sabia que m'havia de casar amb tu, el meu destí estava escrit, no m'ho vaig qüestionar i no vaig fer cap pregunta”.

Sí, perquè ella, des de petita està predestinada a casar-se amb ell, el *tio americano* [era el seu oncle, Joan Gurguí que es va instal·lar a casa seva]. Ella pensava que s'havia de casar fins que s'adona que no, que no era amor, a més, ell també era més gran que ella... i fa una cosa molt valenta a l'època, que és anar-se'n, el que avui considerariem un divorci. Deixa el fill i se'n va. I passa a ser la dona dolenta i mor com la dona adúltera de Catalunya.

En el cas de Virginia Woolf, parteix d'una fotografia, i explica una història amb punts d'humor i un cert surrealisme. Com la va plantejar?

La Woolf era una dona molt trista. Però vol trencar les normes, vol viure de l'Armada anglesa. I crec que era interessant humanitzar-la. I a partir d'una anècdota en vaig fer un conte. Ara, el que ella va fer en aquell moment era divertir-se de forma molt estranya, com feien els romàntics. Ara estaríem tots a la presó, però ells es divertien.

La d'Aurora Bertrana la considera una de les històries més dures del llibre?

Totes ho són, però sí que potser aquesta ho és més perquè l'Aurora és una gran desconeguda. És una dona molt generosa. Sí que hi apareix el pitjor personatge del llibre, el seu marit, que era un maltractador psicològic, que li vol mal. Aquest home l'enganya, és franquista, dona suport al cop d'estat i vol que ella torni de l'exili, des d'on ajuda amics que té en camps de concentració a França, perquè la tanquin a la presó.

“Jo també ho he volgut fer de forma perillosa i sentir-me lliure a l'hora d'escriure. És agosarat però he utilitzat elements com ho feien elles”

Els contes d'Aurora Bertrana i Caterina Albert, comencen en el mateix moment, l'inici de la Guerra Civil, i al mateix lloc, l'hostal Can Gambo, a les ruïnes d'Empúries. És cert o una llicència literària?

És real, i en aquest llibre la realitat supera la ficció. L'Aurora hi anava de vacances i la Caterina era de l'Escala. Eren amigues.

A Caterina Albert, al conte de *Viure perillosament* la veiem lluitant per dilatar al màxim possible que s'emportin de casa seva la col·lecció de peces arqueològiques que ella havia trobat a les ruïnes d'Empúries.

Per a la gent de la zona era molt comú buscar restes arqueològiques. Això és un espoli, no es pot fer, però llavors era una altra època. Quan comença la Guerra Civil, la Generalitat vol portar les peces a un museu i ella s'hi oposa, perquè li dona un valor sentimental. Els ho posa molt difícil.

El conte que dedica a Rosa Parks no se centra només en el conegut episodi de quan es va negar a aixecar-se de l'autobús per cedir el seient a un home blanc, sinó al cas que va investigar d'una

OPINIÓ

Carles Duarte

Paisatge amb figures

La literatura catalana té una llarga tradició de prosa allunyada del territori de la ficció. Ja a l'edat mitjana, hi trobem, al costat de nombrosos textos religiosos i jurídics, les notables cròniques amb voluntat historiogràfica i de lloança dels monarques. En etapes posteriors sovintegen altres documents de caràcter memorialístic com la *Crònica de Miquel Parets*, el voluminós *Calaix de sastre* de Rafael d'Amat i de Cortada, baró de Maldà, o les *Memòries d'un pagès del segle XVIII* de Sebastià Casanovas. La Renaixença va quedar inicialment associada sobretot a la poesia i només quan ens endinsem de ple en el segle XX apareixen obres dins del que podríem anomenar literatura del jo que han esdevingut veritables clàssics com les *Memòries* de Josep Maria de Sagarra, *Tots els camins duen a Roma* d'Agustí Calvet, *Gaziel*, o el gruix de la producció de Josep Pla.

A hores d'ara els dietaris i llibres de memòries, amb més o menys ambició literària, s'han fet força habituals a les llibreries, però crec honestament que l'autor que entre nosaltres ha assolit un domini més alt en aquest gènere és Àlex Susanna, un poeta excel·lent, d'una

obra àmpliament reconeguda, però que, a més, ha publicat cinc exquisits dietaris d'una qualitat admirable. *Paisatge amb figures* n'és el darrer i Àlex Susanna hi ressegueix l'any 2018. És un volum que palesa no tan sols l'indiscutible talent literari del seu autor, sinó també la seva mirada madura i serena sobre el món: "Estem contents de ser on som i amb qui estem, gairebé el màxim a què un

On Àlex Susanna assoleix fites més altes és quan el paisatge, la literatura i l'art hi esdevenen els veritables protagonistes

pot aspirar després de tants anys de convivència i, sobretot, de desgast, sotrac, caigudes i envestides del curs de la mateixa vida." Inevitablement hi apareixen consideracions sobre el context polític aspre i convuls en què ens trobem immersos, amb dirigents polítics sentenciats o a l'exili. Però on Àlex Susanna assoleix fites més altes és quan el paisatge,

la literatura i l'art hi esdevenen els veritables protagonistes. Són magistrals algunes de les pàgines que dedica a un viatge a Mèxic, amb Juan Villoro, Pedro Serrano, Octavio Paz o Ramon Xirau de fons, o les que ens traslladen a l'univers de Miquel Barceló a París.

A *Paisatge amb figures* Àlex Susanna ens transmet l'emoció autèntica d'una experiència profunda de la natura quan ens parla de Queralbs, del Matarranya, de Farrera... o quan afronta l'absència de poetes estimats com Màrius Sampere o Jep Gouzy. Hi resseguim circumstàncies personals de l'autor, però alhora l'acompanyem en les seves valoracions sempre interessants sobre música, arquitectura, vins... Són, a més, memorables les anotacions que fa sobre els cinc dietaris de viatge del gran poeta japonès Matsuo Basho, que honora la bellesa i percep la transformació constant. Àlex Susanna, que n'és conscient, escriu a *Paisatge amb figures* el testimoni d'un veritable humanista, d'un vitalista que gaudeix de l'existència assaborint-la, sense caure en el parany de la precipitació superficial. A *Paisatge amb figures* ens retrobem amb la lucidesa, la sensibilitat, la llentitud.

Xavier Menós

DE PAS

El paisatge post-Super Bowl

Una de les meves frases preferides porta la signatura d'un dels filòsofs més mediàtics del segle XX. El canadenc Marshall McLuhan es va preguntar una vegada qui "havia descobert l'aigua" La resposta, inesperada per molts, venia a dir que "de ben segur els peixos no havien estat". Què volia dir McLuhan amb aquesta reflexió? Jo sempre l'he entès com un elogi de la distància: un no és conscient del que l'envolta fins que decideix fer un pas enrere i veure la vida talment com si estigués en una sala de cinema. Dit d'una altra manera, jo no penso que estic vivint a Nova York fins que surto de la ciutat i en el taxi observo la imponent silueta de la ciutat. El mateix em passa a Barcelona: necessito pujar a la muntanya de Montjuïc per poder contemplar amb tota la seva bellesa la forma d'escuradents de la capital del Mediterrani.

En un món en constant moviment on la informació es distribueix en velocitats supersòniques l'ésser humà contemporani es veu forçat a no poder pensar ni a qüestionar-se absolutament res. Escriure aquestes columnes, obrir

els ulls després d'una classe de ioga o visitar un museu em serveix per posar aquesta distància imprescindible per poder entendre no només el que m'envolta sinó a mi mateix. La meua família i els meus amics m'han estat preguntant en els últims dies com em sento després d'haver estat un mes a Miami treballant en la Super Bowl i la veritat és que no he sabut què contestar-los. M'hauria agra-

M'adono com d'afortunat soc de poder treballar fent el que m'agrada

dat explicar-los que em falta distància per poder avaluar tot el que m'ha passat i les lliçons que he après durant uns dies que han estat d'una gran intensitat emocional i física amb jornades laborals que s'allargaven catorze hores durant un mes.

Ara, mentre escric aquestes línies, m'estic convertint en aquest peix que descobreix l'aigua per primera vegada.

M'adono com d'afortunat soc de poder treballar fent el que m'agrada, d'estar rodejat d'un equip que em valora i que em força a l'excel·lència, de tenir uns pares que m'alegren el dia quan els veig en la pantalla del meu telèfon i de tenir una germana i amics en els quals puc confiar i que fan que les meves neures i inseguretats no visquin de manera permanent en el meu cos. Com si d'un petit peix que mira l'aigua des de l'exterior d'una vitrina d'un aquari puc anar veient com el somni de poder dedicar-me a la fotografia i viure als Estats Units s'ha anat complint a base d'esforços, sacrificis i alguna equivocació. He après a estimar la gent que m'estima i a entendre que és impossible agradar a tothom. He après a no fer cas a les indirectes i als comentaris maliciosos que moltes vegades s'amaguen en una pregunta aparentment innocent. He après a ser qui soc i a entendre que el canvi forma part del nostre ADN. He après que no podré arribar a estimar a la perfecció si no m'estimo primer a mi mateix. He après que, al final, la bondat sempre acaba guanyant.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Brexit. Any 1

Encara que a dia d'avui s'estan negociant les condicions finals i els serrells de tota mena pel divorci entre la Gran Bretanya i la Unió Europea, el temps del desacoblament i el desacord ja corre i ho farà de manera ràpida. Els efectes encara no es veuen, però s'intueixen i ho seran tot menys agradables. Tant per als que se'n van, com per als que es queden. Els britànics han decidit ser una illa en tots els sentits i desincorporar-se d'un continent del qual, de fet, bona part de la seva gent mai s'ha sentit formant part del tot. Haver estat la primera potència mundial durant segles i haver disposat del major imperi colonial mai constituït imprimeix caràcter. Malgrat l'accentuada decadència de la Gran Bretanya des de fa ja un segle, ha quedat fixat un complex de superioritat que fa creure a molts d'ells que són els pares de la civilització occidental, de la democràcia i de la industrialització. A la seva actitud supremacista, caldria contraposar-los el fet que també han estat portadors d'exploració i barbàrie a tots aquells pobles que han ocupat, esclavisme inclòs. La decadència llargament incubada els ha induït a mantenir un posat aristocràtic, distant, com si estiguessin per sobre del comú dels mortals. Els efectes de la darrera crisi econòmica i el reflux de la seva profunda desindustrialització han portat la majoria de l'electorat a tancar-se en la tribu, defugir d'Europa i donar per bones les fal·làcies que eren ells els

que finançaven la Unió Europea, o bé que els moviments migratoris que els canalitzàvem no feien sinó diluir la seva cultura i la identitat pròpia. Lògicament, Anglaterra i els britànics no són només això, però aquesta pulsio, degudament promoguda i activada, ha esdevingut dominant. Com sempre, el populisme simplificador s'imposa entre classes mitjanes en decadència i classes populars maltractades per l'economia, amb el tret comú de poca formació, una certa edat i molta ignorància acumulada. La ràbia i la sensació que no se'ls ha tingut en consideració ha fet la resta. Així creuen obtenir respecte.

Boris Johnson, Dominic Cummings o Nick Farage coneixen bé i han explotat de manera exitosa l'Anglaterra de les pors i de l'orgull ferit. Se'ls va dir que podien "decidir el seu destí" i encara que desconeixen les conseqüències profundes, entenen que així ho han fet. Parlar de demagògia, abús de la mentida o desinformació amb relació al referèndum del Brexit de 2016 és quedar-se curt. Es podria dir que els referèndums els carrega el diable i que reduir temes complexos a una pregunta binària pot tenir aquests efectes, ja que l'elector vota segons els malestars del moment. Però hi ha hagut una segona volta en forma d'eleccions, i el suport a un personatge tan detestable com Boris Johnson ha estat clarament dominant, mentre el Partit Laborista feia, una vegada més el

paper de la trista figura, sense cap relat alternatiu, perdut entre el sí i el no o bé tot el contrari. Johnson, doncs, cavalcarà de manera desbocada una sortida en la qual no farà sinó doblar l'aposta del seu llenguatge groller i la presa de decisions poc assenyades. De moment es focalitza en el tema de la immigració, que és el que li dona popularitat i el va fer guanyar. S'endureix –i molt– la possibilitat per als estrangers de radicar-se a Gran Bretanya, pretenent que ho faci només gent molt qualificada i socialment ben assentada, com si aquell país fos una economia puntera. No ho és. Probablement la seva bifurcació amb Europa portarà a accentuar la relació comercial, econòmica i política amb els Estats Units, especialment interessats en l'època Trump a afeblir i, si pot ser, dinamitar la competència de la Unió Europea. Possiblement, l'economia britànica descansarà, encara més, en la capitalitat financera de la City de Londres i la seva funció orquestradora de l'entramat de paradisos fiscals que hi ha repartits pel món. Avui ja representa un il·lògic i desmesurat 20% del seu PIB. En aquest context i durant els propers anys, Europa faria bé d'oblidar-se de la Gran Bretanya i, si pot ser, no caure en la temptació de furgar en les seves contradiccions polítiques, econòmiques i territorials, que en són moltes. Malgrat els seus dirigents, la seva ciutadania no s'ho mereix.

Susanna Barquin

DE ROSSEGONS

Feminazis

Un matí de fa 30 anys, havia sortit d'una conferència que impartia un biòleg francès perquè m'avorria sobiranament. A l'avantsala, em vaig trobar amb altres companys que, per raons diverses, petaven la xerrada, i m'hi vaig unir. En algun moment de la conversa, un dels companys em va dir: "Tu penses així perquè encara no has vist la llum, perquè Déu no t'ha il·luminat." Recordo els microsegons d'incredulitat i, finalment, una riallada que es va congelar just quan vaig entendre que no era broma. Em va informar que ell sí que havia estat il·luminat, i per això s'havia convertit a l'islam. I aquí es va acabar la discussió.

Aquesta anècdota podria il·lustrar una de les lleis vigents a les xarxes socials: la llei Poe. Enunciada pel científic Nathan Poe, manté que, sense una emoticona o una mostra evident d'humor, és impossible parodiar una idea sense que hi hagi algú que la confongui amb una opinió genuïna.

El més paradigmàtic de tot plegat és que la conversa a què m'he referit no es va mantenir en línia, sinó físicament, cara a cara. Durant anys, he pensat sobre aquesta història. Per què vaig riure? És a dir, per què vaig entendre que el meu interlocutor havia estat sarcàstic si no havia fet cap gest de sarcasme, i ni tan sols d'ironia? M'he hagut de llepar les ferides amb la conclusió que mai no hauria pogut imaginar que em trobaria, en aquell context, algú que pronunciés una frase d'aquell tipus.

En altres ocasions, he dubtat de si el meu interlocutor feia broma o no, sobretot per la informació que tenia sobre ell o ella, i la manca d'indicis d'ironia o de sarcasme en els gestos. M'ha passat, i cada cop més sovint, quan es parla de feminazis. I, encara que no utilitzem les xarxes socials, tornem a trobar una llei, la Godwin, enunciació pel sociòleg Mike Godwin, segons la qual a mesura que una discussió on

line s'allarga, la probabilitat que aparegui una comparació on s'esmenti Hitler o els nazis tendeix a 1. En el cas del terme *feminazi*, val a dir que es tracta d'una de les discussions més llargues de la història, i la referència al nazisme era inevitable, d'acord amb la llei Godwin.

És curiós, però, que, d'acord amb els resultats d'una enquesta encarregada el 2018 per la CNN, un de cada vint europeus no sàpiga què és l'Holocaust. I que una altra enquesta, en aquest cas de la Conference on Jewish Material Claims Against Germany, realitzada als Estats Units, el Canadà, Àustria i França, reveli que més de la meitat dels enquestats no sabien que l'Holocaust va significar l'assassinat de més de sis milions de jueus. I que el 25% dels *millennials* francesos no havien sentit a parlar mai de l'Holocaust! La llei Godwin s'escampa sense saber qui eren els nazis. Ni el feminisme.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Dolors Altarriba

L'herba de més enllà

L'HERBA SEMPRE ÉS MÉS VERDA A L'ALTRA BANDA

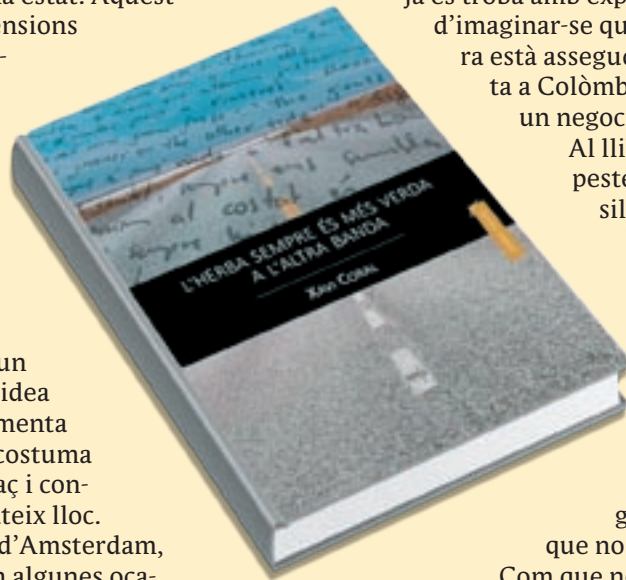
Autor: Xavi Coral

Editorial: Arrela

Lloc i data d'edició: Menorca, 2017

Nombre de pàg.: 228

Al periodista Xavi Coral la segona cosa que li agrada més després de la feina és viatjar. Ho ha fet i ho fa constantment i la prova és el llibre que va publicar ja fa uns anys, el 2017, amb un recull d'experiències dels llocs on ha estat. Aquest no és un llibre amb pretensions ni literàries ni d'aprofundiment en un país, ans el contrari. El que pretén i aconsegueix és donar al lector unes píndoles de com ha vist ell el país o la ciutat que explica quan hi ha estat. A partir d'una anècdota fa arribar amb un parell o tres de fulls una idea d'aquell lloc que complementa amb un apunt. L'apunt acostuma a ser una informació veraç i contrastada sobre aquest mateix lloc. Per exemple, quan parla d'Amsterdam, d'on destaca el fet que en algunes ocasions s'ha intentat posar homes –com hi ha dones– als aparadors del barri Vermell, l'apunt és explicar per què la casa real holandesa es diu Orange i la bandera és taronja, fets que fan pensar en que és taronja per l'Orange, però no és ben bé així. En total, 52 experiències viscudes per ell i amb l'afegit que allà on va apunta en una llibreta el

que li passa i què veu. I té la gràcia que, com explica al pròleg, hi va organitzat. En el sentit que no està tancat a viure i veure res però necessita saber com hi arribarà, on s'allotjarà i què vol visitar. Després ja es troba amb experiències úniques com la d'imaginar-se qui sap què perquè una senyora està asseguda al carrer amb una escopeta a Colòmbia per acabar aclarint que té un negoci de tir en una fireta.

Al llibre hi trobem des de tempestes huracanades fins al desert silenciós i sense contaminació lumínica; dormir envoltat de la natura, ja sigui a un parc dels Estats Units o a la selva africana; piscines vertiginoses i famoses; rius de colors diferents o postes de sol de tots colors. I també recomanacions gastronòmiques o d'espais que no s'han de perdre.

Com que no és pretensions, el llibre acaba agradable i essent una lectura agraïda tant si es viatja com si no. I res que no ens faci pensar el que diu el títol, que l'herba sempre és més verda a l'altra banda perquè sempre volem anar als llocs que no tenim aquí. Tot i que els d'aquí, com diu Coral a l'epíleg, també serveixen, com el seu preferit, a Llançà.

Anna Ruiz Mestres

Cal que fem valer els sentiments

ELS CAMINS DE LA RUT

Autor: Lluís-Anton Baulenas

Editorial: Edicions Proa

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2019

Nombre de pàgines: 399

La nova novel·la de Lluís-Anton Baulenas ens obre un univers femení, on exposa amb la veu de la filla de la protagonista, la Rutona, un mar de sentiments i de vivències.

Amb la Rut, personatge principal, que té una grua, viurem una aventura des de la perspectiva d'una dona gruera. Apassionant, no?

La narradora, la filla, parla en primera o tercera persona i això dona un joc al relat de distància i proximitat que atrapa de seguida el lector.

Baulenas homenatja Cortázar i de manera especial *Rayuela*, i juga molt bé amb la intertextualitat, amb aquella literatura hipertextual que trenca la linealitat clàssica i que fa que el lector pugui jugar a la xarranca, com volia Cortázar, o ser més lineal, el cas és que es diverteixi llegint.

Estructurada en 14 capítols, força tancats, ens delecta amb el lèxic per apropar-nos a l'època (camises de terlenka, pantalons de tergal...), i amb les repeticions que et van repescant al llarg de la novel·la a partir de frases ("o m'agafes o em llenques", "ets un pixaboja...") o de paràgrafs. Un luxe, el domini de la tècnica de l'autor.

La trama avança a través d'objectes emblemàtics com la grua (allà s'hi menja, s'hi dorm, s'hi fa l'amor...), al costat d'altres que salpebren el relat d'intriga com una maleta, una pipa, un anell...

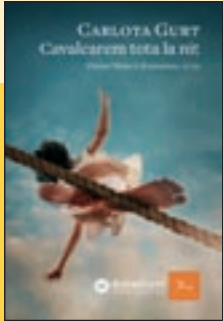

Les protagonistes femenines estan molt treballades i de manera especial la Rut, a qui l'autor estima i mima, i li regala una vida peculiar, rica, junt amb un físic especial, pèl-roja, però que té dificultat per estimar, per d'estar bé, amb tocs àcrates que la fan entranyable, i que difereix de la filla que vol tenir només una sola parella. L'altra dona amb qui fa contrast la Rut és la senyora Cubelles, que no és jove ni atractiva, és gran, menopàusica, vídua, però interessantíssima.

La galeria d'amants, amb encerts i febleses, ens explica l'educació sentimental d'una dona única i diferent: el Ramon, indecís, que ajuda a madurar la Rut; En Miquel i el Peter, pare i avi de la Rutona, propers a l'esperit *hippy*, i personatges amb regust decadentista com la Júlia, la dona amb barba, en Gunther, un gegant... d'aquells lletjos tan i tan guapos, junt amb altres amants molt ben perfilats.

Viatgem per tot Catalunya, passant per la Barcelona grisa del franquisme, i escoltem la música de l'època molt ben escollida. Tot plegat fa d'*Els camins de la Rut* un viatge iniciàtic, que va construint la vida d'ella, i va omplint el relat de feminisme, política, història, il·lusió per la llibertat, per la droga, pel "fes l'amor i no la guerra", etc. i que us obrirà una finestra que tancarà un temps, el dels joves dels anys setanta. Llegiu-la, gaudiu-la, us encantarà.

NOVETATS EDITORIALS

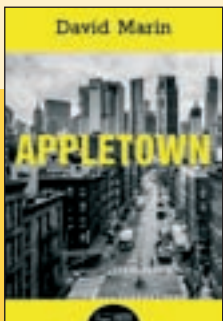
'Cavalcar tota la nit'
Carlota Gurt
Ed. Proa / Òmnium

Els protagonistes d'aquest recull de contes que va guanyar el premi Mercè Rodoreda en la darrera Nit de Santa Llúcia són personatges que podrien formar part de les nostres vides quotidianes. I fan equilibris amb ella, i avancen com qui cavalca de nit, només amb la llum de la lluna. A cada relat, una barreja d'humor i mala bava que ens atrapa.

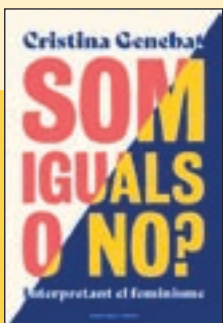
'Un dissabte de primavera'
Isidre Grau / Ed. Tripode

Ara que ensumem la primavera, podem preparar-nos a entrar-hi amb aquesta novel·la ambientada –com diu el títol– un dissabte de primavera en una finca senyorial. Aquí s'hi trobaran dues parelles (tres, si en comptem una darrere el teló). El relat és impregnat de desig, el que es desperta quan un fet imprevisit altera unes vides aparentment estables.

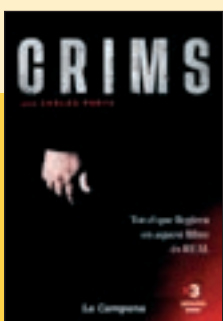
'Appletown'
David Marin
Pagès Editors

Quarta novel·la de l'escriptor i periodista David Marin. Aquesta ens porta a un barri imaginari de Nova York poblat per lleidatans (Appletown, com el Chinatown), on s'enfronten dos clans rivals, els Torra i els Vidal, amb el detectiu Pelegrí investigant-ho. I quina relació té això amb un cadàver que apareix al canal Segarra-Garrigues? Llegiu...

'Som iguals o no?'
Cristina Genebat
Penguin Random House

"L'agressivitat d'algunes formes de feminisme ha acabat desdibuixant el meu. Perquè quan se m'apareixen discursos enfrontats, jo necessito buscar les paraules de l'entesa". Ho diu l'actriu Cristina Genebat en aquest llibre compromés en què reflexiona sobre temes com les *manades*, els ventres de lloguer, les quotes, el #metoo, i les seves experiències.

'Crims'
Carles Porta
La Campana

En ple èxit de *Crims* a TV3, aquest llibre recull els casos que el periodista Carles Porta ha anat traslladant al format televisiu o radiofònic. Tots són episodis reals d'assassinats i investigacions policials que han passat a Catalunya i que l'autor sap explicar amb un pols narratiu que ja es va revelar amb *Tor: Tretze cases i tres morts*.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Sant Miquel del Fai

“ Rupestres gallardies; encinglaments d'esglai; i aquest no acabar mai les rudes bruixeries de Sant Miquel del Fai!

Les bruixes, a escampalls de plata en degotalls, arreu pentinen grenyes al fons d'ardits miralls... Les bruixes broden penyes i enranden estimballs.

Balcones i galeries i balmes i covals, pertot, fetilleries, maragdes i corals...

Quan tenen l'obra llesta, criden un munt de gats que, amb febre, a la requesta se'ls fan, a tota festa, els seus amistançats.

Felins bruixots com elles, fent de l'amor estelles, les besen de biaix: i, amb quatre tombarelles, eixuts de cor, trapelles, les tiren daltabaix.

I tornen en corrua, escombra a l'entrecuix. Un ball que s'insinua s'ha fet tot un garbuix... I en sàbat de bon gruix, que l'àmbit perpetua, dansa una bruixa nua...

Rupestres bruixeries de Sant Miquel del Fai! L'encís m'hi pren de dies: de nits hi jeu l'esglai. ”

Mateu Janés i Duran

AUTOR
Mateu Janés i Duran (1896-1976)

OBRA
'Antologia poètica' Ajuntament de Molins de Rei, 1971

INDRET
Sant Miquel del Fai

MUNICIPI
Bigues i Riells

COMARCA
Vallès Oriental

Sant Miquel del Fai era un priorat benedictí situat en la confluència de les rieres de Tenes i el Rossinyol, que es precipiten en cascades, la darrera sobre l'església romànica construïda en una profunda balma. Acompanya l'església un magnífic casal gòtic de principis del segle XV. El monestir va ser fundat el 997 per Gombau de Besora. En més d'una ocasió hi hem suggerit una visita, i ara hi tornem a partir d'aquest poema de Mateu Jané i aprofitant uns dies en què les rieres baixen plenes, amb una imatge molt semblant a la de la fotografia.

RICARD ALEMANY

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

108

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

Sentim el que escoltem?

D'uns anys ençà es pot constatar com un verb voluntariós (que implica voluntat) n'està desplaçant un altre de més estàtic, que només implica la recepció d'un estímul: parlem de *sentir* i *escoltar*. Quants cops heu sentit a algú dir "No t'escolto bé"? És una construcció ambigua i poc genuïna. Què vol dir? Que l'escolta, però amb poca atenció? Que la seva manera d'escoltar no és correcta? Segons sembla, cap de les dues, ja que al cap d'uns instants i sense canviar l'expressió ni l'actitud li heu sentit a dir "Ara sí t'escolto!". Deixarem la manca de "que" per un altre dia, i avui traduirem aquest *escoltar*.

Amb la segona part del diàleg podem afirmar que

volia dir, de bon principi, "No et sento bé" però per alguna raó ha oblidat el sentit i l'ús d'aquest verb. *Sentir* i *escoltar* són tan sinònims com *veure* i *mirar*. Oi que ningú "veu pel·lícules" o "mira les coses clares"? Doncs tampoc pot ser que "sentim música mentre llegim" o diguem que "escoltem molt soroll aquí".

Mirar i *escoltar* impliquen la voluntat d'utilitzar un sentit, de descodificar i interpretar uns estímuls visuals o acústics. *Veure* i *sentir*, en canvi, no necessiten una voluntat prèvia ni una interpretació posterior: els ulls hi veuen i les orelles hi senten, però som les persones qui mirem i escoltem.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ESCOLA
D'IDIOMES
UVIC | UVIC-UCC

ANGLÈS
Text Talk

Mobile phone technology has changed the way we communicate. Nowadays, we can stay in touch with friends and family in a way that is faster, easier and cheaper, so it's no surprise that people send an estimated 1.07 billion instant messages every day in the UK.

As a result, text abbreviations such as LOL or OMG have become a common feature of our instant messaging. However, do you know what they mean? Here are 10 common text abbreviations. Can you match them with their correct meaning?

1	LOL
a	Lots of love
b	Laugh out loud
c	Live or laugh
2	OMG
a	Online management group
b	Online media game
c	Oh my God
3	FYI
a	For your eyes only
b	For your information
c	Follow your intuition
4	YOLO
a	You out later on?
b	You only love once
c	You only live once
5	TL; DR
a	Too loud; don't raise
b	Too long; didn't read
c	Too late; don't repeat

CATALÀ
Llengua de xat o d'internet

L'avenç tecnològic dels mòbils ha canviat la forma de comunicar-nos. Avui dia, podem estar en contacte amb les amics i la família de forma més ràpida, fàcil i barata, així doncs no sorprèn saber que a Gran Bretanya s'envia diàriament mil milions de missatges instantanis.

Com a conseqüència d'això, abreviacions com ara LOL ('ha ha') o OMG ('Déu meu') han esdevingut molt populars en el llenguatge de missatgeria instantània. Tot i així, els coneixes, en saps el significat? A continuació us presentem deu abreviatures comuns. Marqueu el significat correcte:

6	IMO
a	I missed out
b	In my office
c	In my opinion
7	IRL
a	In real life
b	I really love
c	It's really loud
8	TBH
a	To be honest
b	Tired but happy
c	To be happy
9	ASAP
a	As soon as published
b	As soon as possible
c	As soon as purchased
10	NP
a	No person
b	No problem
c	No promises

Les solucions de la setmana anterior:

1 William Shakespeare 2 Queen 3 Venus 4 Kisses & hugs 5 Aquarius 6 Tomato 7 Love conquers all 8 The liver 9 Lupercalia 10 Bee keepers 11 Turkmenistan 12 Al Capone

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

ROGER McGUINN 'Back from Rio'

Arista, 1991

Roger McGuinn, el líder de The Byrds, es despenjava el 1991, gairebé 20 anys després de la separació del grup, amb aquesta meravella: *Back from Rio*. Era el seu novè àlbum en solitari, però ja feia 11 anys que no n'havia publicat cap. La gran protagonista de les 10 cançons del disc és la inconfusible guitarra Rickenbacker de 12 cordes de McGuinn i també, per descomptat, la seva veu, un entremig entre la de Bob Dylan i la de John Lennon. I a sobre, compta amb uns convidats de luxe a la majoria de temes: Elvis Costello; els altres dos factòtums de The Byrds, David Crosby i Chris Hillman, i un parell dels Heartbreakers, el grup de Tom Petty. Precisament, la gran cançó del disc, "King of the Hill", que va tenir força ressò a principis dels noranta, està composta per McGuinn i Tom Petty, i la canten tots dos a duo. Jo no em canso mai d'escoltar-la.

Sí, "King of the Hill" és genial, però les altres nou cançons gairebé ho són tant:

"Someone to Love", "Car Phone", "You Bowed Down", de Costello, "Suddenly Blue"... fins a la romàntica, trista i acústica "Without Your Love". No et pots distreure ni un moment. Va ser una mena de tornada apoteòsica. Roger McGuinn (77 anys, ja) no es prodiga gaire últimament a l'hora de publicar material nou, però sovint apareix com a estrella invitada en discos de velles glòries. Tocant, per descomptat, la millor guitarra de 12 cordes que s'ha sentit mai al rock.

NOTES

Noces d'argent del 'Kitsch IV'

Aquests dies es compleix el 25è aniversari de la publicació de *Kitsch IV* (Discmedi, 1995), àlbum que va revolucionar la trajectòria i la música del trio banyolí format aleshores per Lluís Costabella, Joan Peiró i Bep Greboleda. Després dels dos primers àlbums, *Kitsch I* i *Kitsch II*, i d'un demolidor directe (*Kitsch III*) gravat en un concert a la sala Zeleste de Barcelona el 1992, Kitsch va sortir de la línia de confort i va fer una aposta per una sonoritat més dura que s'allunyava dels ritmes pop. La veu de Costabella, a més, s'aproximava al punk esparracat més que mai i el so de la seva guitarra –amb una distorsió gairebé de juguina– agafava un aire misteriós difícil de qualificar però fàcil d'identificar. Els directes de presentació d'aquell disc, a més, van ser dels millors a la història d'una banda que continua al peu del canó –ara com a Kitsch a la Cova– tot i que a un ritme que no es pot comparar amb el que portaven al segle XX. Un altre dels elements destacats del

Kitsch IV va ser la seva portada. "La nena que agrada", explicaven els mateixos músics pronunciant-ho de manera que molts escoltàvem "la nena cagarada". El disc, un dels primers àlbums conceptuals en català, tenia un total d'11 peces plenes de ràbia que giraven totes a l'entorn de la dualitat i l'existencialisme. Això sí, des d'òptiques com el sexe (*Autoviolació o Abús*), el fatalisme (*Foc off*) o l'espiritualitat (*Cicle*). Un disc del tot imprescindible –que podria anar a la finestra veïna del clàssic– d'una de les millors bandes que ha donat mai l'escena catalana.

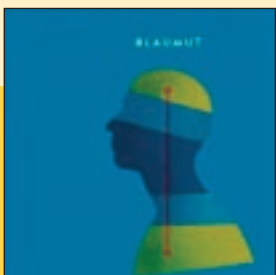

EL TEST Namina

Primer instrument que vas aprendre a tocar? Les meves cordes vocals. També la flauta dolça i més tard vaig començar amb la guitarra acústica del meu germà per fer les meves primeres cançons. **Primer grup del qual vas formar part?** Cercles, el 1994. Tocàvem cançons meves i versions de PJ Harvey. **Primer disc que et vas comprar?** Faith No More i Prince. **Quants discos tens?** No ho sé. Encara guardo cassetts i tot. **Salva'n tres.** Tres és massa poc. *4 Track Demos*, de PJ Harvey; *Billie Holiday with Teddy Wilson and his Orchestra*; *Medulla*, de Björk; *Grace*, de Jeff Buckley; *Dioptria*, de Pau Riba...

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

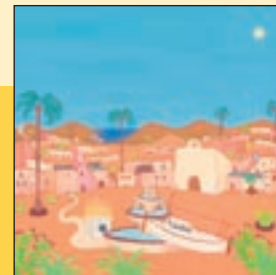
**BLAUMUT
'0001'**

Després d'un any de repòs gairebé absolut torna Blaumut, la banda liderada per Xavi de la Iglesia conegudíssima per aquell *Pa amb oli i sal* amb una tornada a ritme de xiulet que ja té set anys. I torna per començar de nou (d'aquí ve el títol, *0001*) amb un treball que gira al voltant de la condició humana amb uns arranjaments on destaca el paper del violí i el violoncel de Vassil Lambrinov i Oriol Aymat, que ja és marca de la casa. La música i els textos, a més, van de bracet amb la part gràfica del disc amb portada i il·lustracions fetes pel mateix De la Iglesia.

**ÀLEX TORÍO
'L'home de l'any
(passat)'**

Àlex Torió és un cantautor barceloní que també havia fet de professor de matemàtiques i de física. Des de principis de segle ha publicat sis discos, sempre amb l'anglès com a llengua principal, tot i que ara, per fer el setè, s'ha passat al català. El nou treball, basat en *Last Year's Man* (el primer disc que Torió va publicar el 2002), parla sobretot de l'èxit i la insatisfacció dels somnis acomplerts, un tema força recurrent en músics que es mouen entre els 40 i els 50 anys. I Torió, en un exercici de sinceritat tant musical com lletrística, se'n surt airós.

**DA SOUZA
'Salsa agredolça'**

Si existeix algun tipus d'hereu d'Antònia Font a les Illes aquests són Da Souza. Un quintet de pop que amb *Salsa agredolça* publiquen ja el seu quart disc. I ja se sap. Quan una banda en té ganes el primer disc arriba sol; el segon, també; i el tercer, per inèrcia, és fàcil que arribi. La veritable prova del cotó és amb el quart treball. I Da Souza se n'han sortit i s'han guanyat com a mínim l'eternitat amb un treball de contrastos que no deixa indiferent. La portada, a més, és una aclucada d'ull a l'imprescindible *Cançons d'Eivissa*, d'Uc.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

MÉS FEINA, MÉS PRECARIETAT

L'última gran reforma laboral que es va afrontar a l'Estat espanyol sota el corró d'una majoria absoluta del Partit Popular i la resposta, tan sorollosa com ineficaz, d'una vaga general arriba a vuit anys de recorregut. Potser perquè s'ha arribat a aquest aniversari i potser perquè sonen tambors de si no una derogació sí que almenys una revisió profunda, el Fons Monetari Internacional (FMI) ha emès el seu veredict sobre el controvertit canvi de marc laboral que es va imposar aquell febrer de 2012, en plena efervescència d'una crisi especialment demolidora en termes d'ocupació.

L'estudi es mulla relativament poc. El Fons Monetari Internacional, tan insistent a imposar reformes en els anys de crisi, és menys explícit a l'hora d'analitzar-ne les conseqüències. A grans trets, l'informe ve a dir que la reforma laboral espanyola ha contribuït a generar ocupació (més ocupació que la que s'hauria generat si no s'haguessin fet els canvis en el marc de relacions laborals). Però posa aigua al vi: tot i que no es pot culpar la reforma de ser la causant directa de l'encara elevada desigualtat que caracteritza l'economia espanyola, sí que hi ha una relació directa en la precarització de l'ocupació i, més concretament, en l'increment del que s'anomena treballadors pobres: persones que, tot i tenir feina, no aconsegueixen obtenir ingressos per sobre del llindar de la pobresa. Tècnicament, són treballadors que no arriben a cobrar el 60% dels ingressos familiars mitjans del país.

No calen grans informes d'experts de l'FMI per constatar que els registres d'ocupació a l'Estat espanyol han millorat respecte a 2012. Les dades ho demostren: abans de la reforma, hi havia 16,8 milions de cotitzants a la Seguretat Social. El desembre de 2019, la mitjana d'afiliats era de 19,4 milions. Les dades catalanes també mostren un creixement en afiliació: de 2,97 milions fa vuit anys a prop de 3,5 milions actuals. També valen les xifres de l'atur, un 23,6%, que va arribar a superar el 26% encara l'any següent, fa vuit anys, i un 13,7% actualment a l'Estat.

Hi ha tingut a veure més la reforma laboral que la mateixa dinàmica més favorable de l'economia? La resposta dels experts de l'FMI a la pregunta

és afirmativa. S'hauria creat menys ocupació sense la reforma. Aquest simple titular, sense llegir –o sense voler llegir, per ser més exactes– la resta de l'informe, ha portat algunes veus dretanes a advertir que no es toqui la reforma, tal com insinua que farà el govern, perquè, si es toca, l'ocupació tornarà a baixar.

Però, com tantes altres mesures, l'impacte no és absolut i sempre hi ha aspectes que poden quedar damnificats. Si bé és cert que es crea ocupació, també ho és que ha baixat la mitjana d'hores treballades per cada afiliat. El motiu és que hi ha hagut un fort increment de les ocupacions a temps parcial. L'informe no ho atribueix directament a la reforma laboral, tot i que indica que hi hauria tingut alguna incidència. Hi afegeix una altra causa possible: el canvi econòmic que s'ha produït a l'Estat, amb una intensa reducció de feines a la construcció que eren a temps complet, i un increment al sector serveis, on hi ha més presència d'ocupacions parcials. L'ocupació a temps parcial no és un problema en si mateixa, però ho és, com passa a l'Estat, quan els treballadors manifesten majoritàriament que voldrien una ocupació a temps complet. La parcialitat del mercat espanyol és més forçada que en altres països europeus.

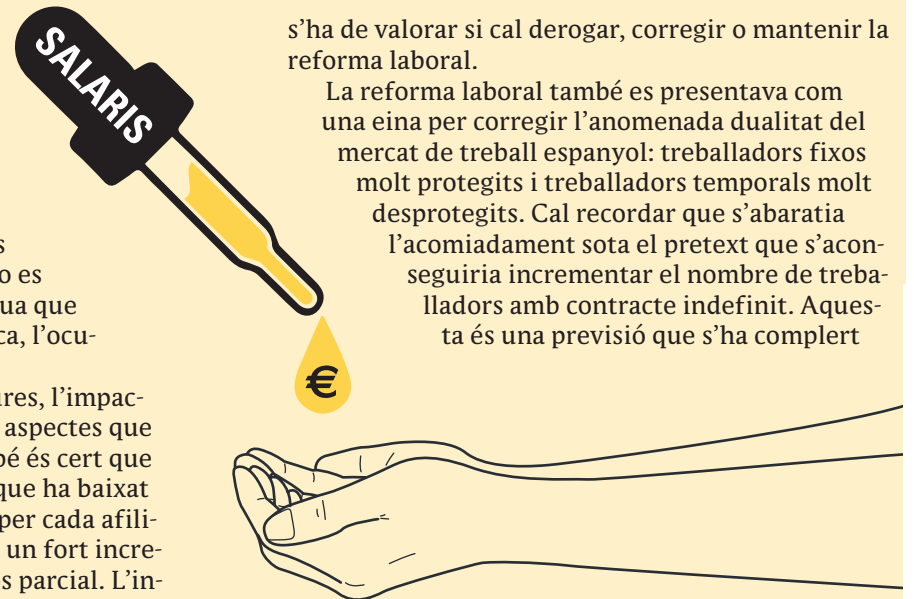
Sigui com sigui, en el temps d'aplicació de la reforma laboral es registren menys hores per treballador i, en conseqüència, salaris més baixos. L'increment del treball a temps parcial té una incidència directa en l'augment del percentatge de persones que viuen sota el llindar de la pobresa tot i tenir feina. El percentatge ha passat de l'11% abans de la reforma a més del 14% que es registra actualment. Si bé l'informe assenyala que l'augment d'ocupació ha estat una eina per a una progressiva correcció de les desigualtats a l'Estat, l'augment de la pobresa laboral és un factor que ha de formar part de qualsevol anàlisi, també quan

s'ha de valorar si cal derogar, corregir o mantenir la reforma laboral.

La reforma laboral també es presentava com una eina per corregir l'anomenada dualitat del mercat de treball espanyol: treballadors fixos molt protegits i treballadors temporals molt desprotegits. Cal recordar que s'abaratia l'acomiadament sota el pretext que s'aconseguiria incrementar el nombre de treballadors amb contracte indefinit. Aquesta és una previsió que s'ha complert

a mitges: hi ha més treballadors amb contracte indefinit en termes absoluts, però ha crescut molt més la contractació temporal. Aquesta modalitat de contractació representa un 26% del mercat de treball quan el 2012 era del 22%.

L'informe de l'FMI no és, per tant, conclouent en el debat sobre si s'ha de mantenir o derogar la reforma laboral. Els convençuts de la bondat d'una reforma que se centrava a millorar la competitivitat de l'Estat amb un impuls a la baixa dels costos laborals poden argumentar que aquest informe els dona la raó, en el sentit que atribueix a la normativa laboral part del creixement en l'ocupació dels últims vuit anys. Els defensors de la derogació poden argumentar, en canvi, que la reforma ha estat la causant de la precarització del mercat laboral. Arribats a aquest punt, i posats a trobar diferències, el moment actual és més favorable per trobar veritables punts de trobada per, si no derogar, corregir gran part de la reforma i buscar altres fórmules de competitivitat que les purament laborals com el preu de l'energia o el foment de la innovació.

INDICADORS

Continuïtat empresarial

Catalunya va tancar l'exercici de 2019 amb un mínim descens en el nombre d'empreses extingides. Segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística, durant l'exercici es van dissoldre 1.783 empreses a Catalunya, un 0,1% menys que l'exercici precedent. La dada contrasta amb el creixement d'empreses constituïdes i també amb l'augment de dissolucions que es van registrar a l'Estat.

Inflació a l'alça

L'índex de preus de consum (IPC) remunta, amb un augment de l'1,2% interanual a Catalunya el gener del 2020. Segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, els grups més inflacionistes van ser transports (4,1%), hotels, cafès i restaurants (2,2%) i aliments i begudes no alcohòliques (2,1%). L'únic grup que va tenir una taxa de variació negativa va ser habitatge (-3,1%).

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

TORNEN ELS CLÀSSICS DE LES CONSOLES

Si hi ha un clàssic en el món de les consoles, aquestes són les portàtils d'un sol joc. Sortides a la dècada dels anys 90, tenien la peculiaritat d'integrar en una sola peça el comandament i la pantalla. En el seu moment van començar a fer competència a la mítica Game Boy, però van acabar perdent per la possibilitat d'intercanviar jocs que tenia la consola insígnia de Nintendo. Ara, la marca de joguines americana Hasbro ha estat l'encarregada d'anunciar que traurà la pols a aquestes consoles, anomenades Tiger, per tornar-les a fabricar i posar a la venda a partir del mes d'agost.

I ho faran sense perdre l'essència. "El disseny i la tecnologia s'han creat tenint les consoles originals en ment", expliquen des de la companyia. Del poc que se'n sap, de moment, és que conservaran els gràfics monocromos amb un fons de color i una pantalla LCD. També mantenen el mateix i simple control del joc amb un joystick i tres botons d'acció. També hi ha els controls principals per posar la pausa i per decidir si volem jugar amb o sense so. Les consoles funcionen amb dues piles AA (que evidentment tampoc estaran incloses).

També sembla que mantindran un dels seus punts forts: el preu. Hasbro ha anunciat que el preu de llançament serà de 14,99 dòlars. La data de llançament està prevista per al mes d'agost. O almenys llavors es podrà reservar. De moment hi haurà quatre títols disponibles. El més conegut serà el Sonic the Hedgehog 3, però també llançaran el dels X-Men de Marvel, els Transformers o també The Little Mermaid, és a dir, la petita Sirenita.

Una gran notícia per als nostàlgics d'aquest tipus de consoles que veuen com poden tornar a jugar amb aquelles consoles de quan eren petits. Evidentment, no hi ha punt de comparació amb les consoles actuals, que han aconseguit un nivell de realisme i de gràfics impensables quan les Tiger eren les consoles de moda intentant fer competència a l'invencible Game Boy.

D'aquesta manera, Hasbro s'ha unit a les principals companyies que han decidit durant els últims anys ressuscitar les consoles més clàssiques i tornar-les a convertir en líders de vendes. A mitjans del 2017, Nintendo va tornar a posar a la venda la clàssica NES Classic, la consola de formes quadrades que va ser la pionera de la marca japonesa ja fa 35 anys, el 1985. La idea de recuperar-la va tornar a ser un èxit de vendes. Això lligat a la nostàlgia de molts jugadors va fer que Nintendo repetís la jugada amb la Super Nintendo, que havia sortit originalment el 1991. També s'hi va afegir la PlayStation Mini de Sony, i la Sega Mega Drive uns anys després i també va ser un èxit de vendes. Tot i això, Nintendo va frenar la producció de la que havia de ser la còpia mini de la Nintendo 64. La moda per les coses antigues i la nostàlgia sembla haver-se instaurat de ple amb la tornada ara de les consoles Tiger, un clàssic per continuar proporcionant diversió i hores d'entreteniment.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà (sodecaminar@gmail.com)

Les pedres al camí

Què hi perceps a la foto? Pedres o regals? Obstacles o oportunitats?

Segurament el que corre per les muntanyes en dirà obstacles que alenteixen el ritme de cursa. I si és un pastor que travessa amb el seu ramat pels Pirineus, en diu regals, d'aquestes pedres, perquè pot fer-ne una petita cabanya per resguardar-se del fred i les tempestes de tarda. També és ben cert que no hi ha ningú, si no és que camina sense tocar de peus a terra, que no s'hagi entrebancat alguna vegada amb una pedra mentre caminava pel camí. I crec que en el camí de la vida, i més del que voldríem, ens hem entrebancat amb persones, situacions o coses que ens han marcat les següents passes. I quantes vegades t'entrebanques, caus, t'aixeques

i tornes a caure, et tornes a aixecar i mires al teu voltant i està ple d'obstacles, com si fossis en un carrer sense sortida. No hi veus solució per seguir endavant, només hi veus pedres grans i petites, punxegudes i ben esmolades que t'esgoten, et fan mal. La dificultat a moure't fa pesat el camí, apaga la voluntat de seguir endavant. Minven la capacitat de reacció, les percepcions són nefastes, els desitjos lluny d'on ets, la no-connexió de l'individu a la terra com també de l'ésser amb l'essència.

El lliure albir, una de les característiques principals de la nostra manera de ser i fer, ens porta a trobar-nos a un espai determinat, ja sigui físic com mental, que hem escollit per pròpia voluntat. A través dels pensaments i les percepcions en derivarà la tria. Si estic en un lloc on tinc tantes pedres, tantes dificultats, tants inconvenients, tants obstacles que dificulten seguir, potser no estic anant pel camí? Potser estic caminant camp a través?

Reconeix i accepta on et trobes. Evita els fútils intents d'escapar-te'n per tranquil·litzar la ment, deixa els pensaments enginyosos a un costat per observar l'entorn amb innocència, sense judicis, només amb la sinceritat més gran, per reconèixer tot el que t'envolta, tot el que t'obstaculitza el pas, per adonar-te que el coneixement no necessita enginy sinó que només és. Sigues present. Observar el que et frena per començar a deixar-ho anar, indueixes una percepció sana que deriva a una elecció sana, que et retorna al camí. I ara els obstacles ja no són problemes sinó fites, guies, mestres, esdeveniments per aprendre i compartir. Siguis on siguis sempre serà el camí que et toca seguir.

"Fent camí per la vida em tocarà menjar la pols, ficar-me al mig del fang com ho han fet molts, compartir el poc aliment que porto el meu sarró...", diu la cançó *Fent camí*, dels Esquirols. Com fan els cargols, que es mouen quan s'han de moure, paren on hi ha menjar, es protegeixen de les inclemències amb allò que porten, no s'oposen a ser menjats, perquè saben de l'equilibri natural. I potser ens adonarem que tot és més simple del que ens pensem.

L'HORÒSCOP

Dhanna Astròloga

ÀRIES: (Del 21/3 al 20/4)

Pots trobar l'amor més enllà de l'entorn habitual. Compte amb les lluites de poder a la feina. Molta energia per cremar, potser hauràs de fer esport o practicar relaxació.

TAURE: (Del 21/4 al 20/5)

Es poden donar oportunitats, sobretot en qüestions laborals. Amb aquest aspecte, també és possible que posis energia a alliberar-te del que ja no té gaire sentit per tu.

BESSONS: (Del 21/5 al 20/6)

Amb Mercuri retrògrad, pots fer un pas enrere en una qüestió important. També hi ha la possibilitat que tornis a recuperar una activitat esportiva que havies abandonat.

CRANC: (Del 22/6 al 21/7)

El Sol entra a la teva Casa IX i activa la ment superior (filosofia/creences). Tens interès per aprendre i podries iniciar alguna formació. Possible viatge en parella.

LLEÓ: (Del 22/7 al 23/8)

Els assumptes laborals continuen demanant molta energia. El Sol per Casa VIII fa que et mostris més reservat i caut. Pots pensar en profunditat en un assumpte de parella.

VERGE: (Del 24/8 al 23/9)

Una parella del passat et pot tornar a contactar. També poden tornar contactes del passat. Dies d'observar una situació amb uns altres ulls, per trobar noves respostes.

BALANÇA: (Del 24/9 al 23/10)

Entres en una nova etapa laboral, però és possible que t'hagis d'enfrontar amb situacions que ja has viscut en aquest sector. L'avantatge és que ara ja saps com fer-ho.

ESCORPÍ: (Del 24/10 al 22/11)

Et pots sentir més animós, amb més ganes de fer coses i d'expressar les teves emocions. En el sector de l'amor, pots conèixer algú interessant que et produirà atracció.

SAGITARI: (Del 23/11 al 21/12)

Amb el Sol a Casa IV, s'activen assumptes relacionats a la llar. Es pot donar un canvi de residència, reformes o novetats al domicili. Defenses els teus valors amb fermesa.

CAPRICORN: (Del 22/12 al 20/1)

Amb el Sol a Casa III, la teva ment es veu capaç de tot. Tens ganes d'aprendre i més bon humor. Et sents més lliure, perquè has guanyat independència i això et dona ales.

AQUARI: (Del 21/1 al 19/2)

L'aspecte d'Urà amb Mart dona una empenta especial. Pots sentir que és hora de començar un projecte que no t'atreuies a iniciar. El Sol a Casa II inclina a atendre l'economia.

PEIXOS: (Del 20/2 al 20/3)

Enhorabona! El Sol ha entrat a Peixos. Renoves energies i projectes. Mercuri retrògrad t'inclina a tenir notícies de persones del passat o a sospesar un assumpte important.

Del 24-02-2020 al 01-03-2020

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

'Malasaña 32'

D'Albert Pintó

Sembla provat, i Albert Pintó reincideix en la demostració, que fa més por el xerricar d'una porta al moure les seves frontisses sense oli durant una dictadura que sense ella. Begoña Vargas, Iván Marcos, Bea Segura i Sergio Castellanos són els malbaratats actors que es perden en la tortuositat o el laberint de l'entramat que organitza Pintó i la seva col·lecció de monstres. La casa de la pel·lícula ja és en ella mateixa un monstre (i un gènere fantàstic), amb els seus passadissos llargs i profunds i les seves portes sense frontisses, que eixordaran una família rural que exigeix instal·lar-se a Madrid, al barri de Malasaña, enmig de la *movida* del 1976. Van d'un infern a l'altre empaitats pels dimonis que es diverteixen amb el canvi.

Albert Pintó és un director de Terrassa que ja va matar Déu en el seu moment caient per una escala a l'anar a estendre la roba. En el seu segon llargmetratge com a director explica una terrorífica pel·lícula al nucli de la qual s'hi troba un drama personal. Els protagonistes són una família que, després de creure haver deixat enrere els horrors de la dictadura, s'enfronta ara a quelcom molt pitjor: han invertit els estalvis de tota la seva vida en la

hipoteca de la seva nova casa, situada a la castissa Malasaña 32, que hauran de compartir amb una sèrie d'agressives presències sobrenaturals.

Les il·lusions, desitjos i somnis amb els quals aquests personatges afrontaran una nova vida en el Madrid de la transició no tardarà a convertir-se en un esgarriós malson que el film recrea a partir d'una atmosfera claustrofòbica i suggeridora, així com elements típics i quotidians de la idiosincrasia pàtria.

La debutant Begoña Vargas (*Alta mar*), Iván Marcos (*Las altas presiones*) i Bea Segura (*La caza. Monteperdido*) lideren una història real que, entre ensurts i tensió, aborda temes com l'èxode rural, la família, el salt a la maduresa o el rebuig a l'indiferent. Per la seva part, Javier Botet (*Ventajas de viajar en tren*) afegeix un monstre més a la seva àmplia galeria de criatures d'ultratomba.

Film que aconsegueix equiparar les pors i els terrors com el que produeix Concha Velasco, que no produeix por sinó estupor, però que ajuda amb la seva aparició que no es diluïdin els millors rodats plans inicials, diluïts per al desenllaç.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

CorCia Teatre porta 'Un dia d'estiu' a L'Atlàntida

'Un dia d'estiu', amb CorCia Teatre

L'Atlàntida, Vic. Divendres 21 de febrer, 20.30h

La companyia osonenca CorCia Teatre porta a L'Atlàntida la seva darrera producció, *Un dia d'estiu*. Jordi Arqués, Iria Roig i Joan Roura són els intèrprets d'una obra dirigida per Pep Simon, en la qual dos personatges antagònics coincideixen un dia d'estiu decidits a posar fi a les seves vides.

Eduard Iniesta para a Cardedeu

'White hole'. Concert en solitari d'Eduard Iniesta. Espai cultural i gastronòmic Tarambana, Cardedeu. Dissabte 22 de febrer, 19.00h.

Eduard Iniesta continua amb la gira de presentació del nou disc, on interpretarà en solitari temes inèdits i amb un nou contrapunt que aportarà la guitarra elèctrica.

Marcel Gros torna a Calldetenes

'Planeta M.Art' amb Marcel Gros. Auditori Teatre de Calldetenes. Diumenge 23 de febrer, 17.30h.

El cicle Caldeclowns que s'ha dut a terme aquest mes de febrer es tanca amb la participació d'un clàssic, el pallasso Marcel Gros, que presenta el seu nou espectacle, *Planeta M.Art*, un món interior que ell ha imaginat.

CINECLUB

CINECLUB VIC
25 de febrer, 21.30h
Cinema Vigatà

'El hombre que mató a Liberty Valance'

EUA, 1962. Dir.: John Ford
L'advocat Ransom Stoddard, amb la llei com a arma en un oest ple de revòlvers, és atacat pel temible bandit Liberty Valance només d'arribar al petit poblet de Shibone. Gairebé sense poder ni moure's, rep l'ajuda de Tom Doniphon i Hallie Stoddard, amb els quals formaran aquest esplèndid triangle d'amistat, amor i odi a parts iguals per fer front al bandit.

AC GRANOLLERS
21 i 23 de febrer, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

'Buenos principios'

França, 2019. Dir.: Yvan Attal
L'Henri és un escriptor de mitjana edat en crisi: fa més de 20 anys que va escriure un *best-seller* però des de llavors no ha tornat a trobar la inspiració. Aquesta última etapa s'ha dedicat a la seva família, la seva dona i els seus quatre fills. Ells semblen ser els responsables dels seus fracassos. Tanmateix, de la nit al dia tot comença a canviar al seu voltant.

ALTER CINEMA
27 de febrer 21h
Cinema El Casal
Torelló

'La hija de un ladrón'

Espanya, 2019. Dir.: Belén Funes
La Sara ha estat sola tota la vida. Té 22 anys i un nadó, i el seu desig és formar una família normal al costat del seu germà petit i del seu fill. El seu pare, Manuel, després d'anys d'absència, surt de la presó i decideix reparèixer a les seves vides. La Sara sap que ell és el principal obstacle en els seus plans i pren una decisió difícil, allunyar-lo d'ella i del seu germà.

CINEMES

ADÚ

Espanya 2020. Dir. Salvador Calvo. Amb Luis Tosar i Anna Castillo. Drama. Un nen camerunès i la seva germana intenten arribar a Europa, fugint d'una mort assegurada. La seva història, la d'un pare i la seva filla a Àfrica i la d'uns guàrdies civils a Melilla estan predestinades a creuar-se.

AVES DE PRESA

EUA 2020. Dir. Cathy Yan. Amb Margot Robbie, Mary Elizabeth Windstead i Ewan McGregor. Acció, aventures. Harley Quinn, Canari Negre, Caçadora i Renée Montoya, han d'unir les seves forces per salvar una nena, Cass, del pervers rei del crim Mascarà Negra.

BAD BOYS FOR LIFE

EUA 2020. Dir. Bilall Fallah i Adil El Arbi. Amb Will Smith i Martin Lawrence. Comèdia policíaca. Setze anys després de la seva última missió, els detectius Lowrey i Burnett han de posar en pausa la seva crisi dels quaranta quan arriba a Miami un perillós delinqüent.

EL ESCÁNDALO (BOOMBSHELL)

EUA 2019. Dir. Jay Roach. Amb Charlize Theron, Margot Robbie i Nicole Kidman. Drama. Basada en fets reals. L'enfonsament d'un dels imperis mediàtics més poderosos i

controvertits de les últimes dècades, Fox News, i com un grup de dones explosives que van patir el seu abús de poder van aconseguir ensorrar-ne l'home responsable: Roger Ailes.

FANTASY ISLAND

EUA 2020. Dir. Jeff Wadlow. Amb Michael Peña i Lucy Hale. Terror. L'enigmàtic Sr. Roarke fa realitat els somnis dels privilegiats hostes que van al seu resort de luxe en una illa tropical. Però les seves fantasies es transformaran en malsons i els convidats hauran de resoldre el misteri que amaga l'illa per sortir-ne vius.

HASTA QUE LA BODA NOS SEPARE

Espanya 2020. Dir. Dani de la Orden. Amb Belén Cuesta i Álex García. Comèdia romàntica. Maria és una noia que està a la trentena d'anys i es guanya la vida organitzant casaments. És feliç amb la seva vida sense lligams ni compromisos, però una nit té una "aventura" amb Carlos, el nòvio de la seva amiga d'infantesa, Alexia. Quan aquesta descobreix una tarja de Maria entre les coses de Carlos, ho interpreta com una proposta de matrimoni i diu que sí.

JOJO RABBIT

EUA 2019. Dir. Taika Waititi. Amb Roman Griffin Davis, Scarlett Johansson i Sam Rockwell. Comèdia

satírica. Jojo Rabbit Betzler és un nen solitari simpatitzant de les Joventuts Hitlerianes que li cau el món a sobre quan descobreix que la seva mare amaga una nena jueva a les golfes de casa seva. Amb l'ajuda del seu amic imaginari Adolf Hitler, un nen força idiota, haurà de superar aquesta situació enfrontant-se al seu fanatisme.

JUDY

Regne Unit 2019. Dir. Rupert Goold. Amb Renée Zellweger i Rufus Sewell. Drama biogràfic. L'hivern de 1968, trenta anys després de l'estrena d'*El mago de Oz*, la llegenda Judy Garland arriba a Londres per fer un seguit de concerts. Les entrades s'esgoten en pocs dies tot i tenir la veu i la força passades pel sedàs de l'edat. Mentre es prepara per sortir a l'escenari retornen els fantasmes que la van turmentar a la seva joventut.

LA LLAMADA DE LO SALVAJE

EUA 2020. Dir. Chris Sanders. Amb Harrison Ford i Dan Stevens. Aventures. Buck és un gos que es veu obligat a canviar d'estil de vida, quan el seu amo deixa Califòrnia per anar-se'n a Alaska, durant la Febre de l'Or. Buck viurà una

experiència que el convertirà en el seu propi amo. Basada en la novel·la de Jack London publicada el 1903.

MALASAÑA 32

França 2018. Dir. Albert Pintó. Amb Begoña Vargas i Sergio Castellanos. Terror. La família Olmedo, matrimoni, tres fills i l'avi Fermín, se'n van del poble i s'instal·len al barri de Malasaña, a Madrid, cercant un futur més pròsper. Però el nou domicili els té reservada una sorpresa: no hi són sols...

MANHATTAN SIN SALIDA

EUA 2019. Dir. Brian Kirk. Amb Chadwick Boseman i Sienna Miller. Thriller. Andre Davis és un policia de NYC que li encarreguen investigar l'assassinat d'uns quants policies. Durant la recerca descobreix una conspiració en la qual haurà de distingir entre els que vol caçar i els que volen caçar-lo a ell.

MONOS

Colòmbia 2019. Dir. Alejandro Landes. Amb Julianne Nicholson i Moises Arias. Drama. El que sembla un campament d'estiu, és, en realitat, l'amagatall d'un grup de nens guerrillers que,

sota la mirada atenta d'un sergent paramilitar, vigilen una doctora que tenen segrestada. Quan la missió comença a donar símptomes de fracàs, la confiança entre ells començarà a trontollar.

PARÁSITOS

Corea del Sud 2019. Dir. Bong Joon Ho. Amb Song Kang Ho, Choi Woo Shik i Lee Seon Gyun. Comèdia. Tant Gi Taek, com la seva família estan, sense feina. Quan el seu fill gran, Gi Woo, comença a donar classes particulars a casa de Park, les dues famílies, que tenen molt en comú tot i pertànyer a dos mons totalment diferents, comencen una interrelació de resultats imprevisibles.

SONIC, LA PELÍCULA

EUA 2020. Dir. Jeff Fowler. Animació. Sonic i el seu nou amic Tom Wachowski junten les seves forces per evitar que el malvat Dr. Robotnik faci servir els poders del petit eriçó per dominar el món.

1917

Regne Unit 2019. Dir. Sam Mendes. Amb George MacKay i Dean-Charles Chapman. Drama bèl·lic. El 1917, al nord de França, dos soldats britànics reben una missió a primera vista impossible: lliurar contra rellotge un missatge amb l'objectiu d'evitar una emboscada que podria acabar amb una autèntica massacre.

CARTELLERA

CAMPRODON	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns		
Casal Camprodoní	La verdad	-	22.00	18.00 i 22.00		
MANLLEU	Divendres	Dissabte	Diumenge	-		
Casal de Gràcia	La hija de un ladrón	-	19.00	-		
RIBES DE FRESER	Divendres	Dissabte	Diumenge	-		
Catalunya	Roméo et Juliette (òpera)	-	19.00	-		
RIPOLL	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns		
Comtal	La hija de un ladrón	22.00	-	-		
	Las aventuras del Dr. Dolittle	-	17.15	17.15		
	Adú	-	19.30	19.30		
	Parásitos	-	22.00	-		
VIC	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	
Vigatà	1917	20.05	16.00 i 20.05	19.45	19.10	19.15
	Parásitos	17.50 i 22.20	17.50 i 22.20	18.15 i 22.30	21.50	19.05
	Monos	18.15, 20.15 i 22.30	15.50, 18.15, 20.15 i 22.30 / 15.45, 17.45, 20.30 i 22.00	19..20 i 22.00	-	22.00
	El hombre que mató a Liberty Valance	-	-	-	-	21.30 Cineclub
VIC	Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous			
Sucre	1917	18.00 i 20.20	18.00 i 20.20	19.20		
	Adú	20.15 i 22.30	11.30 (dg.), 18.00, 20.15 i 22.30	21.40		
	Aves de presa	19.05 i 23.00	11.20 (dg.), 19.00 i 23.00	19.40 i 21.50		

Bad Boys For Life	18.20 i 22.55	18.20 i 22.55	21.45 (dm. 22.00)
Volant junts	-	11.30 (dg.) i 16.15	-
El escàndalo	22.45	15.55 i 22.45	19.10 i 22.00
Fantasy Island	21.00	17.00 i 21.00	20.00 (excepte dimarts)
Hasta que la boda nos separe	20.40 i 22.45	18.35, 20.40 i 22.45	19.15
Joker	20.40	20.40	18.30 (19.20 dimarts)
Jumanji: siguiente nivel	18.05	11.45 (dg.) i 15.50	-
La llamada de lo salvaje	17.05, 18.10, 20.10 i 22.15	11.20 (ds.), 11.40 (dg.), 13.20, 16.00, 18.10, 20.10 i 22.15	18.00, 19.25 i 21.40 (dl., dc. i dj.)
-	-	-	18.00 i 20.00 (dimarts)
Las aventuras del Dr. Dolittle	18.20	11.20 (dg.), 15.20 i 16.35	-
Malasaña 32	21.00 i 23.00	21.00 i 23.00	22.00
Manhattan sin salida	18.15, 20.30 i 22.50	11.50 (dg.), 16.20, 18.15, 20.30 i 22.50	20.05 i 22.00
Sonic, la película	17.20 i 19.10	11.30 (ds), 11.35 (dg.), 13.20, 15.10, 17.20 i 19.10	17.50
Manhattan sin salida	-	-	22.00 VOSE (dimarts)
The Cellist / Dances At A Gathering	-	-	20.15 (dimarts)

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	El oficial y el espía	22.00	20.00	19.00	-
	1917	-	-	-	21.00

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Parásitos	16.30 i 22.15	18.30 i 22.15	18.30 i 22.15	20.00
	Hasta que la boda nos separe	18.45	16.30	16.30	16.00
	Amazing Grace Aretha Franklin	20.45 (VOSE)	20.45 (VOSE)	-	-
	Especiales	-	-	-	18.00 (a benefici d'autisme La Garriga)
	Solan & Eri. Missió a la lluna	-	-	-	12.00

GRANOLLERS		Dv. ds. i dg.	Dv. i ds. golfa.	Dg. matinal	De dilluns a dijous
Ocine	Hasta que la boda nos separe	11.30, 16.00, 18.10, 20.20, 22.30 i 00.40			16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	Las aventuras del Dr. Dolittle	11.30, 16.30 i 18.30			16.15 i 18.15
	Aves de presa	20.30, 22.30 i 00.30 / 16.00 i 18.00			20.15 i 22.15 / 16.00 i 18.00
	Sonic, la película	11.20, 16.15, 18.15 i 20.15 / 11.50, 17.15 i 19.15 / 21.45			16.00, 18.00 i 20.00 / 17.00 i 19.00 / 21.45
	Bad Boys For Life	22.15 i 00.30 / 18.10, 20.30 i 00.45			22.00 / 18.00 i 20.15
	Malasaña 32	21.15 i 23.30 / 18.00			21.00/18.00
	Frozen II	11.15 i 15.50			15.50
	Operación Panda	17.50			17.50
	Jumanji: siguiente nivel	19.30			19.30
	Parásitos	23.45 / 20.00 i 22.30 / 11.40 i 16.00 / 18.10			20.00 i 22.30 / 16.00 / 18.00
	Fantasy Island	11.45, 16.10, 18.20, 20.30, 22.40 i 00.45			16.00, 18.10, 20.15 i 22.20
	La llamada de lo salvaje	11.45, 16.30, 18.30, 20.30, 22.30 i 00.30			16.15, 18.15, 20.15 i 22.15
	Jugando con fuego	11.15			-
	1917	20.00 i 22.15			20.00 i 22.15
	Mujercitas	00.30			-
	Manhattan sin salida	12.00 i 16.00 / 18.30, 20.30, 22.30 i 00.30			16.00 / 18.20, 20.15 i 22.15
	Adú	22.30 i 00.40			15.45, 18.00, 20.15 i 22.30
	Espias con disfraz	11.15			-
	Judy	16.00			15.45
	Jojo Rabbit	22.45			22.30
	Joker	11.45, 16.00 i 00.40			15.45
	El escàndalo (Bombshell)	20.40 / 22.40 VOSE			20.30 / 22.30 VOSE

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Cinema Edison	Joker	21.30 VOSE	20.30	-	-
	Buenos principios	19.00 VOSE	18.00	19.00 VOSE	-
	Vida oculta	-	-	-	19.00 VOSE
	El faro	-	-	-	22.30 VOSE

SANT CELONI		Divendres	Dissabte i diumenge	Dimecres
Ocine	La llamada de lo salvaje	18.30, 20.00 i 22.00	16.30, 18.30, 19.30 i 21.30	18.30, 20.00 i 22.00
	La societat literària (...) (VO)	20.30	-	-
	Hasta que la boda nos separe	18.10 i 22.40	18.10, 20.30 i 22.40	18.10, 20.30 i 22.40
	Adú	18.10	18.10	18.10
	1917	20.20	20.20	20.20
	Aves de presa	22.30	22.30	22.30
	Sonic: la película	18.30 i 20.30	16.30, 17.30, 18.30 i 20.30	18.30 i 20.30
	Bad Boys For Live	22.30	22.30	22.30
	Las aventuras del Dr. Dolittle	18.00	16.15	18.00
	Fantasy Island	20.20 i 22.30	16.00, 20.20 i 22.30	20.20 i 22.30

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											■	
2							■					
3		■							■			
4				■								
5								■				
6				■								■
7	■										■	
8					■							
9			■								■	
10							■					
11		■								■		
12					■							
13								■				

HORIZONTALS: 1. Pastilla en funcions de camamilla. No fa la unió però la força sí / 2. Com m'engresco, amb l'amanida mallorquina! És perfecte en sentit contrari / 3. Fa remor. Ni és pas curt ni cuit, és nascut, i peixat, per Pasqua. Simple (però menys que una merda) / 4. Sultanat en ple romanticisme. Flairosa d'herbes / 5. Mineral que podria passar per... per una altra cosa. Poc crèdul?: no, és comestible / 6. Gas xarbotat. Les més boniques són les dels meus ulls / 7. O està adaptada o ja va bé tal com està. Introducció a l'aeromodelisme / 8. Preferiu el plat de lleties. Situats tenaçment al palmell de la mà / 9. Ep, tu, pst! Gira el raïm i se li fa pansa. Ningú la guanya en virtut / 10. És a la canoa com a fora el foraster. Un espartà a l'ànima del pilotari / 11. Nou buida. Sí que és un tossut, sí, i un obstinat. Indicis de linxament / 12. La lletra de tot idiota. De tots els monjos el més mal vestit / 13. I aquesta, que sembla monja, és nit lluminosa. La mare de tots els cavalls.

VERTICALS: 1. Dels vegetals que germinen com atropellats. O ve a arreglar la caldera o em farà un dribbling / 2. Abracen en Nèstor. Antiga grega que ja duia Citròen. Retrogust de poniol / 3. Si no s'hagués casat ara no es trobaria així. Una de la tercera generació, la que matarà el planeta / 4. L'irresistible. Sacsejar la branca per fer caure les olives / 5. Primers rastres d'opsonització. Com que no està nerviós no para de moure's. El gallec / 6. Si hi ha lloc, l'indica. Alzinats com en temps passats / 7. Sis sense seguretat social. Fills naturals de l'urani. Surten de la masmorra / 8. En Vilanova, el de passat iugoslau. És cosa del jardí paradisiac / 9. Insinuen indicis. També li diuen formol, que no està mal. No acaba de fer el pes / 10. Com ho deia?: fa de bon estar-hi. Breu conte moral per fer apologia del pròleg / 11. Deixar de fer servir. Adherit a la cordada que puja / 12. Mercat rural i ocasional. Per què no deixa sortir líquid?: ella mateixa ho diu.

SUDOKUS

AMIC

Dificultat: mitjana

9				2	6	7		
5				7				9
					9	5	3	
	6	5	7	4				
			9	5	4	6		
	5	3	1					
1				4				8
		4	6	5				7

Dificultat: molt alta

3			6	8				
2					3			
				2		3	9	
			2			7		3
9	2						5	6
1		6			4			
	4	9		5				
			7					5
				6	9			8

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

SOLUCIONS

5	3	7	1	6	9	2	4	8
6	1	2	7	4	8	9	3	5
8	4	9	3	5	2	1	6	7
1	7	6	5	3	4	8	2	9
9	2	3	8	1	7	4	5	6
4	8	5	2	9	6	7	1	3
7	6	8	4	2	5	3	9	1
2	5	1	9	7	3	6	8	4
3	9	4	6	8	1	5	7	2

Dificultat: molt alta

2	8	4	6	5	3	1	9	7
1	9	6	2	4	7	3	5	8
7	5	3	1	9	8	2	4	6
3	2	7	9	6	5	4	8	1
4	1	9	8	3	2	6	7	5
8	6	5	7	1	4	9	2	3
6	7	1	4	8	9	5	3	2
5	4	2	3	7	1	8	6	9
9	3	8	5	2	6	7	1	4

Dificultat: mitjana

1	A	N	S	I	O	L	I	C	F			
2	T	R	E	M	P	O	I	N	O	D	I	
3	R	A	S	C	U	T	M	E	R			
4	O	M	A	N	O	M	O	S	A			
5	P	E	R	T	I	T	A	E	D	U	L	
6	S	G	A	V	A	N	I	N	E	T	E	S
7	A	D	E	O	U	A	D	A	V	A	E	
8	T	R	A	V	I	U	T	N	A	R	S	
9	E	I	X	I	E	S	N	A	P	T		
10	C	A	N	O	E	R	I	L	O	T	A	
11	N	E	N	T	E	R	C	L	I	N		
12	I	O	T	A	P	E	N	C				
13	C	L	A	R	O	S	A	V	E	G	U	A